

Ker sta Cirilček in njegova sestra Zorka bila tudi letos ves čas prav pridna, dobra in poslušna, nadejati se je, da jima prinese Jezušček tudi letos dokaj lepih stvari, a jaz bi želel, da bi letošnje božično drevesce ne samó njima, temveč vsem dobrim in pridnim otrokom prav bogato obrodilo. Bog daj! *Ivan T.*

O Vojteški in Júrijčku.

(Iz knjige: „Mateři douška;“ napisala Vilma Sokolová, preložil —è.)

Vojteška in Júrijček sta bila najraje pri dedeku in babici. Ni jima bilo daleč do babice, samó preko ceste, pa zató sta bila mala poniglavčka česteje pri babici, nego li pri mami. In ako nista prišla časih dolgo časa k babici, ni bila mirna starka in pogledavala je vedno na okno in duri, če vže gresta. Ko ju je pa zagledala, hitela jima je naproti, pogladila jima kodrasti glavci in ju pozdravila: „Mislila sem vže, da vaju ne bode, tožilo se mi je po vama.“ —

Dedek je pa pristavil šaljivo. „In jaz sem hotel vže vzeti óna-le krajčka hleba, katera vama je babica namazala in ju odnesti ribicam v ribnik.“ —

In otročička sta se smijala in vzkliknila: „Saj imava ustíce, kakor ribice — a lačna sva tudi, — o jej!“ —

Saj sta bila lačna vsak trenotek, pa če sta tudi baš odjužinala.

Ko sta bila otroka pri babici, ni skrbela za nju mami; znala je, da dedek in babica pazita na nju bolje, nego li na zenico svojega očesa.

Vojteška je pospravljala po dómu z babico. Babica jej je nasipala v zastorek zrnja in Vojteška ga je razsipavala po dvoru perotnini. Babica je zazvala v jednom kotu dvorišča: „Nà, pi, pi, pi!“ in pritekla je koklja, a z njo tudi mala, lepa piščeta. Potem je zazvala v drugem kotu: „Nà, put, put, put, nà!“ — in priteklo so kokoši in petelin, pa tudi purán in pura in zobali so vsi skupaj.

Če je hodila Vojteška z babico, držal se je Júrijček dedeka. Saj pa je tudi znal, zakaj? Dedek mu je spletel bič, da bi imel Júrijček s čim poganjati počasno raco, če se ni hotela hitro umakniti. Drugikrat napravil mu je piščalko. Tudi ga je dejal često na koleni, ujčkal ga in mu pel:

„Hopsá, hopsá
Dírjaj in poskakúj
Čvrsto nogé vzdigúj
Konjček ti moj!
Velik bom jaz gospod
Jézdil te bom povsod,
Vedno s tebój
Konjček ti moj!“

Kakó ne bi bilo potem Júrijčku in Vojteški povšeči pri dedeku in babici! —

Nekoč je prišel dedek jako zgodaj do hiše, kjer sta stanovala roditelja obeh otročičkov in dejal: „Prišel sem po deco. Babica mi je odpotovala. Povrne se še le jutri zvečer. Nima mi kdo gospodariti. Hajdè otročička! Morata mi nadomestovati babico.“ —

In otroka sta se radostna prijela dedeka in se poprašala: „Vender, kaj nama prinese babica s pota!“ —

„Vidiš ju, kaj ta dva črvička skrbí“ — zasmejal se je dedek. „Bode jej vže breza kaj prodala.“

„Ehè, dedek — hitela sta otroka — midva nočeva brezove mastí, raje bi kaj sladkega.“ —

Dedek odvéł je otročička domóv, vesel je bil, da ju ima, da mu ne bode dolgočasno. Drugega dne, nista mogla otročička pričakati babice. Dedek je sedel na klopci pred hišo, gledal po dvorišču in tudi on pogledával, kje se prikaže babica. Júrijček je zlezal na najvišjo ograjo pri vratih, vsedel se na njo, kakor na konja in kričal na domačega Hektorja: „Hòp, Hektorček, hòp! Slišiš, jaz čakam babico, prinesla mi bode nekaj!“ —

In Hektor skakal je in lajal, kakor da hoče povedati, da tudi on nekaj hoče in čaka.

A Vojteška je imela drugega opravila. Našla je v izbi babičino dolgo krilo in kaj je napravila? Oblekla ga je in hitela z njim k dedeku. Oj da ste jo videli! Dolgo babičino krilo vleklo se je po tleh in mala Vojteška se je povse skrila v tej dolgeč obleki.

„Dober večer, gospod oče, vrnila sem se vže s potovanja!“ — začela je mala nagajivka govoriti dedeku, ravno tako kakor da bi bila ona babica.

Dedek jo je začudeno pogledal, zasmijal se glasno in dejal: „O, pozdravljam vas pristrčno, gospá stara mati! Ste vže domá? Ali vas ne bolé noge od dolgega potovanja?“ — in segel jej k pozdravu v roko.

Celó koklja, ki se je ravno pripravljala, da bi pila vodo, postala je, čudeč se, a malo pišče skočilo je na korito, da bolje vidi to novo gospo staro mamo. V tem se je začulo od ograje: „Vže gre babica, vže gre!“ — in hòp, Júrijček je skočil preko plota, Hektor za njim in obá sta hitela babici naproti.

„Kdo bode hitreji, Hektorček, kdo bode hitreji?“ — vzkliknil je Júrijček in tekel, kolikor so mu pripuščale noge. Povsé zasôpljen padel je babici v naročje.

Trenotek pozneje stopila je babica čez vrata na dvorišče, opiraje se na popotno palico. Tu sta ju pozdravila tudi dedek in Vojteška, a kmalu potem prišla sta tudi roditelja naših otročičev, da pozdravita babico. To je bilo popraševanja, kakó je bilo babici na potu in kaj je vse videla. Babica popraševala je zopet, kaj so delali oni domá, ko je ona molila na potu zá-nje. — Vender največja radost je bila, ko je babica razvezala svojo ruto. Uganite, kaj je bilo tamkaj! Najpopreje vzela je babica iz odvite rute punčiko, potem konja z jezdecem iz sladkega testa, k temu je priložila piščalko, klepetec, malenček in sabljico! Otroka nista vedela, kaj bi pogledala preje.

„In kaj je vse to moje, pogléj no babica?“ — poprašal je dedek šaljivo in potegnul k sebi vse te krasne stvari.

„Nè dedek“ — odgovorila je babica — „to je vse Vojteškino in Júrijčkovo, ako mi obljubita, da me bodeta vedno ubogala rada.“

In otročička? obljubila sta rada ubogljivost — in kakó bi tudi ne ubogala takó dobrega dedeka in babice. —

Pravljice o morji.

(Dalje in konec.)

4. Pomorski kovač.

Tik morja prebival je pomorski kovač, t. j. kovač, ki je popravljajl vsakovrstne stvari na ladijah in čolnih. Mnogo let je vže preživel na morskej obali in popravil vže marsikatero ladijo, marsikateri čoln. Ako pa je kdo vprašal tega starca, kako se mu je godilo v življenji, povedal je marsikaj, najraje pa ono čudno dogodbo s povodnim možem.

„Kako je bilo takrat, starec?“ recite mu tudi vi in začel bode takó-le:

„Ves dan sem pridno delal v kovačnici, a na večer sedem pred njo in gledam na morje. Bil je prekrasen večer, vse je bilo tiho in mirno, niti najmanjše sapice ni bilo, ki bi vznemirjala morje. Ko tako zamišljen sedim, pripelje se, sam ne vem od kodi, majhen čoln, v njem pa zal gospod, ki me vabi k sebi. Kaj neki hoče meni ta ptujec, mislim si, ter grem bliže. A ptujec me nagovori: „Vzemi orodje in pojdi k meni v čoln.“ Jaz vzamem orodje in grem. Peljala sva se dolgo, a kam, tega še danes ne vem. Ko prideva naposled do nekega otoka, zagledam v mesečini prekrasen grad, v katerem se blesti tisočero dragotin. Osupel gledam toliko krasoto, ali gospod mi veli: „Ne boj se! stopaj le za menoj ter ne glej ne na desno ne na levo.“ „Meni je bilo čudno pri srci; videl sem tu nehoté krasoto, ki se ne da popisati. Slednjič prideva do kraja, v katerem je bila nekaka ladjenica, v njej pa na sto in sto čolničev, ki so se svetili kot čisto zlato. Tu mi veli ptujec postati. Pokaže mi čoln, ki je imel sprednji del tako pokvarjen, da je zajemal vodo. Tega mi ukaže popraviti in mi prinese v to svrho kovin, da je najporabim. Delam in delam, a delo se mi zdi lahko, ker te kovine niso bile trde. „To delo ne bode trpežno,“ mislim sam v sebi, ko izdiram na pólu odlomljeni vijak, ter ga spravljam v žep, in treba bode kmalu zopet poprave. Ko sem zvršil svoje delo, rečem, da je poprava izgotovljena. Ptuji gospod stopi k meni in mi veli: „Delo si zvršil in vzemi si plačilo.“ To reksi, prinese mi v precejšnej posodi samih ribjih lusk, rekoč: „Vzemi za plačilo!“ Jaz debelo gledam, ker ne vem, kaj hoče s tem, a on mi zopet reče: „Vzemi in molči!“ Vzamem in grem zopet ž njim v čoln. Ptujec zdaj prav hitro veslá proti mojemu domu. Ali glej čudo! komaj se dobro zavém, da sem v čolnu, vže sva bila na mojem domu. V slovo mi ptujec ni rekel niti besedice. Jaz vzamem ribje luske, vržem je v posodo ter se ne zmenim dalje zá-nje. Ugibljem le, čimu je bilo to ponočno potovanje, in v tem zaspim. Ko se družega jutra prebudim, glej čuda! v posodi se zasveti pravo, čisto zlato; v žepu pa imam vijak — tudi zlat. Zeló se razveselim tolike